

Vincent Šikula:

Majstri /1976/

(Úryvky)

23

A Imrovi sa vtedy opäť podarilo vyšmyknúť z domu a stretnúť sa so Štefkou. Opäť spolu strávili večer, jeden z tých večerov, na ktoré Imrich, a nielen on, neskôr veľa rás spomínal a pokúšal sa ich jeden od druhého rozlíšiť, ozvláštniť, pokúšal sa ozvláštniť najmä tento posledný večer, no zdalo sa mu, že bol ako ostatné: všetky večery strávené so Štefkou boli poznačené rovnakou náladou, rovnakou atmosférou.

Čas vie všetko sklbiť, zmotat', zviazať dovedna. Čas vie všetko zjednotiť.

Po rokoch vyhrabe človek čosi v pamäti, smeje sa tomu alebo sa sám seba spytuje: Je to pravda? Zažil som to? Naozaj to tak bolo? A kedy? Kedy to vlastne bolo?

Zavše si spomenieme na nejakú smiešnu maličkosť, ktorá sa nám kedysi videla bezvýznamná, hádam sme jej len jediný raz v živote venovali pozornosť, možno ani to nie, je však možné, že sme si ju všimli, no naozaj iba náhodou, alebo nás zaujala azda iba jej bezvýznamnosť. Dodatočne však zistíme, že sa nám vryla do pamäti väčšmi než čokoľvek iné, čo sa nám vtedy zdalo dôležitejšie, a vieme si ňou pospájať, zviazať strašne mnoho vecí, strašne mnoho predmetov alebo zabudnutých chvíľ, mnoho večerov, týždňov, ba i rokov.

(...)

V záhrade breza; hýbe kolenom. Chalani idú sa za ňou zbláznit'. Lenže ja som už dávno vyrástol z chalanských nohavíc a neviem už ani len báseň napísať, preto si pomaly prózu preglgam.

Prečo to tu píšem? Bohvie! Odrazu sa mi zdá, že to sem patrí.

Nabok, kibic! Nepokúšaj!

No dobre! Hovorme o Imrovi, veď o ňom má byť reč! Hovorme o Imrovi a Štefke!

(...)

Cvrlíkali jeseňky. Štefka o čomsi hovorila, no Imro sa na jej slová nevládal sústrediť, hoci sa usiloval, usiloval sa, no čoraz väčšmi útočili naňho i jeho vlastné myšlienky, chcel sa im ubrániť aspoň dovtedy, kým sa so Štefkou nerozlúči, no myšlienky boli mocnejšie ako on; jednoducho prestal Štefku vnímať; kráčaľ vedľa nej, no nevnímal jej reč, hádam zabudol i na jej prítomnosť, odrazu mal pred sebou celkom iné tváre, tváre, ktoré dobre poznal, väčšinou to boli tváre jeho vrstovníkov a spolužiakov, niektoré z nich dávno nevidel, no teraz akoby ich mal naozaj pred sebou, jedna za druhou sa mu nemo privrávali a on im nerozumel, pretože im ani veľmi nechcel rozumieť. Kládol im otázku alebo mal pocit, že im ju kladie: Kde ste a čo robíte? Kládol im tú otázku najmä

ozvláštniť (kniž.)
– különlegessé, rendkívülivé,
emlékezetessé tesz

sklbiť (kniž.) = spojiť do jedného celku

zmotat'
– itt: összegombolyít,
összeteker

zavše = občas, niekedy

zaujať koho čo
– felkelti az érdeklődését,
figyelmét

breza
– nyírfa

preglgat'
– itt: kortyolgat

pokúšať
– csábít, kísértésbe hoz

cvrlíkati
– csiripel, csicsereg

vnímať
– érzékel, észlel